

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Epistolarvm Innocentii III. Romani Pontificis Libri Vndecim

Innozenz <III., Papst>

Parisiis, 1682

Lvndensi Archiepiscopo.

urn:nbn:de:hbz:466:1-20020

redemptione possessionum. Id ipsum autem si contigerit, totius fiat communi deliberatione Capituli, ut nihil dolo vel subreptione aliqua, sed prædictarum necessitatum instantia committatur. Abbas verò vel monachus qui hoc attentaverit, Abbas siquidem abbatiæ regimine careat, & excommunicationis sententia percellatur, monachus autem à monasterio penitus & ab ejus honoribus excludatur & ejusdem excommunicationis sententia teneatur, nisi præsumptionem suam digna satisfactione correxerit. Prohibemus etiam ut infra villam sancti Ægidij & circa eandem villam usque ad unam leugam nulli Hospitaliariorum seu militum Templi vel cuilibet alij personæ absque Abbatis & Capituli consensu liceat religiosam domum, Ecclesiam, oratorium, seu munitionem construere, cimiterium habere, divina officia populo celebrare cum villa ipsa cessaverit, signa pulsare, oblationes à populo in Missarum celebratione suscipere, baptizare, & parochianos vestros ad officia divina suscipere. Obeunte verò ejusdem vestri loci Abbate, nullus ibi qualibet subreptionis astutia seu violentia præponatur nisi quem fratres ipsius monasterij communi assensu vel pars consilij sanioris secundum Deum & beati Benedicti regulam providerint eligendum. Electus autem ad Romanum Pontificem benedicendus accedat. Sanè illam Tolosani Comitis nobilis memoriæ Raimundi abdicationem auctoritate sedis apostolicæ confirmamus. Siquidem Comes ipse honores omnes ad beatum Ægidium pertinentes tam in valle Flaviana quam in extrinsecis, quicquid justè vel injustè videbatur tenere, omnes rectas sive pravas consuetudines quas ipsius antecessores aut ipse habuerant, ob honorem Dei & beati Ægidij reverentiam apud * Ne-mausense Concilium, in manu prædecessoris nostri beate memoriæ Urbani Papæ jurans, Odiloni Abbati & ejus fratribus noscitur reliquisse, & se atque universos successores suos, si fortè hoc donum irritum facere pertentarent, quod ad se erat, damnatione ac maledictione multavit, atque à præfato antecessore nostro excommunicationis inde sententiam in Concilio dari fecit. Quia verò præfatus Adrianus Papa prædecessor noster devotioni præfati Comitis annuens apostolica auctoritate constituit neminem successorum ejus aliquid de iis quæ à prædicto Comite Raimundo præfato monasterio

*Vide to. 10.
Concilio. pag.
610.

sancti Ægidij relicta sunt ulla posse temporis longevitate præscribere, ut maledictionem & damnationem evadat à præfato Comite constitutam, quod ab eo providè factum est auctoritate apostolica confirmamus. Ad hæc adicientes pro ampliori beati Ægidij veneratione statuimus ut infra terminos à nostris prædecessoribus constitutos nemo prorsus aut super ipsam beati Ægidij villam depradationem vel assultum facere aut graviorem personæ cuilibet inferre audeat læsionem. Nulli ergo omnino hominum liceat præfatum monasterium temerè perturbare, aut ejus possessiones auferre, vel ablatas retinere, vel minuere, seu aliquibus vexationibus fatigare, sed illibata omnia & integra conserventur eorum pro quorum gubernatione ac sustentatione concessa sunt usibus omnimodis profutura. Salva sedis apostolicæ auctoritate & diocesanorum Episcoporum in supradictis Capellis canonica justitia. Si qua igitur in futurum ecclesiastica secularisve persona hanc nostræ constitutionis paginam sciens, contra eam temerè venire tentaverit, secundò tertiove commonita nisi præsumptionem suam congrua satisfactione correxerit, potestatis honorisque sui dignitate careat, reamque se divino judicio existere de perpetrata iniquitate cognoscat, & à sacratissimo corpore & sanguine Dei & Domini redemptoris nostri Iesu Christi aliena fiat, atque in extremo examine districtæ ultioni subjaceat. Cunctis autem eidem loco sua jura servantibus sit pax Domini nostri Iesu Christi, quatenus & hic fructum bonæ actionis percipiant, & apud districtum judicem præmia æternæ pacis inveniant. Amen. Amen. Amen. Datum Laterani per manum Iohannis sanctæ Mariæ in Cosmidin Diaconi Cardinalis S. R. E. Cancellarij 11. Idus Novemb. Indictione XII. incarnationis dominicæ anno M C C V I I I. pontificatus verò Domini Innocentij Papæ III. anno undecimo.

LVNDENSI ARCHIEPISCOPO.

CVM diabolus misisset in cor Episcopo Waldemaro ut pedem in vestigio Iudæ ponens à præsentia nostra fraudulenter abscederet, & nos, qui eum de durissimo carcere liberatum in apostolicæ sedis gremio, verè ut serpentem in sinu, familiaris gratiæ dulcedine fovemus, in amaritudinem induceret vehementem, ob enormes & multiplices ejus excessus processimus contra ipsum, non solum in eum,

Epist. 171.
De electione
Episcoporum
vicinorum
13. epist. 171.

sed & in fautores ejusdem ecclesiasticam promulgando censuram, quemadmodum venerabili fratri nostro Magdeburgensi Archiepiscopo per nostras meminimus litteras intimasse. Ipse verò in reprobum sensum datus, proverbium Salomonis implendo dicentis, *Si quasi piscinas stultum in pila pilo desuper seriente contuderis, stultitia eius non auferetur ab ipso*, renuit accipere disciplinam; quin potius iniquitatem super iniquitatem apponens, dolo pariter & perjurio, quæ commiserat fugiendo laenter à nobis, contemptum clavium & canonum transgressorem adjunxit, administrationi Bremensis Ecclesiæ se nequiter ingerendo, nesciens, vel si scivit, modicum hoc appetians, quòd secundum canonicas sanctiones nullus Episcopus de una sede transire possit ad aliam sine Romani Pontificis licentia speciali, cui soli est auctoritas reservata translationes hujusmodi concedendi. Propter quod, si ceteræ quoque culpæ cessarent, hac sola non tantum Bremensi, verum etiam Slevvicensi Ecclesiæ se reddidisset indignum, cum secundum instituta canonica is qui priori cathedra derelicta sine Romani Pontificis conniventia præsumpserit ad aliam se transferre, & prima carere debeat, quam per superbiam sprevit, & repelli nihilominus à secunda, quam per avaritiam concupivit. Quia igitur in tot abusivum enormitatis & enormitatum abusivibus virum apostatam & inutilem, rebellem & contumacem, diutius non debemus nec possumus sustinere, dicto Archiepiscopo & venerabilibus fratribus suis ac Bremensis Ecclesiæ suffraganeis, nec non & Osnaberiensi & Monasteriensi Episcopis districtè præcepimus ut præfato Waldemaro firmiter ex parte nostra iungant ut omni excusatione ac dilatione cessante infra mensem post commonitionem eorum iter arripiat ad sedem apostolicam accedendi, super excessibus suis veniam humiliter petiturus, alioquin ex tunc sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo depositum & degradatum auctoritate nostra ab omni ecclesiastico beneficio & officio denuntiare proeurent eundem, & faciant ab omnibus tamquam anathematizatum usque ad satisfactionem condignam arctius evitari, si tamen de tot & tantis perveritatibus dignè satisfacere sibi detur; inhibentes nihilominus universis ne quis ei communicare vel favere præsumat, ita quòd si qui venire tentaverint in contrarium, laicos hu-

juscemodi excommunicationi subjectos & à Bremensi Ecclesiæ beneficium obtinentes, eo in perpetuum spoliatos, Clericos autem omni ecclesiastico beneficio & officio destitutos auctoritate nostra denuntiare procurent; civitatem verò seu castrum aut hominum quodcunque commune, si contra inhibitionem hujusmodi dicto Waldemaro præsumpserit adherere, districtissime interdicto supponant, ita quòd præter poenitentias morientium & baptisimata parvulorum nullum ibi divinum officium nullumque celebretur ecclesiasticum sacramentum, quod si quis Clericus ausus fuerit violare, ab omni ecclesiastico beneficio & officio deponant eundem, si qui verò super re tam illicita juramentum ei aliquod præstiterunt, denuntietur ab illis ad observationem illius penitus non teneri. Quia verò in memorata Bremensi Ecclesiæ electionem accepimus in discordia esse factam, dictis Archiepiscopo & Episcopis dedimus in mandatis ut tam his qui pro electione ipsa quam illis qui fuerint contra eam apostolica auctoritate iungant quatinus infra mensem post commonitionem eorum per se vel idoneos responsales vicem & potestatem aliorum habentes iter arripiant ad nostram presentiam veniendi; ut præmissa examinatione canonica, si prædicta electio confirmanda fuerit, ejus confirmationem obtineant, sin autem, cum consilio nostro Ecclesiæ suæ de persona idonea provideant in pastorem. Quòd si forsitan ij qui se contra præfatam electionem opponunt vel ad nos accedere, sicut prædiximus, non curaverint infra mensem, vel jamdicto Waldemaro favere tentaverint, denuntient eos ex tunc in electionis negotio partes aliquas non habere, sollicitè provisuri ut hæc omnia tam promptè quam efficaciter exequantur quæ in virtute spiritus sancti sub obedientiæ debito illis injungimus exequenda, districtè præcipientes ut si forsitan, quod non credimus, quivis eorum mandatum apostolicum non perfecterit, responsales idoneos infra mensem alium ad presentiam nostram dirigat, satisfactorius de contemptu per ipsos, qui & si hoc duxerit negligendum, rebellionem & contumaciam suam digna curabimus dante Deo castigatione punire. Hoc autem mandatum ita præcepimus ipsos universos implere ut illud sublato cujuslibet contradictionis & appellationis obstaculo non solum simul omnes, sed etiam per se singuli exequantur. Quocirca fra-

ternitati tuæ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus cum ab ipsis vel eorum aliquibus tibi fuerit intimatum, Slevvicensi Ecclesiæ sublato cuiuslibet contradictionis & appellationis obstaculo per electionem canonicam provideri facias in pastorem. Datum Ferentini xi. Non. Novembris, pontificatus nostri anno undecimo.

WASTINANO, LINCOPENSI,
& Scarenfi Episcopis.

Epist. 174.
Vt Ericus in-
vasorem regni
Sueciæ com-
pescant.

AD nostram noveritis audientiam pervenisse qualiter prædecessores Erici, qui in regnum Sueciæ se violenter intrusit, illustris recordationis S. Sueciæ Regis morte per quendam ipsius Camerarium procurata, filium ejus postmodum de unanimes populi voluntate promorum non modicum de ipsis, quos suorum oblitus scelerum misericorditer receperat, confidentem, violatis fide ac juramento quibus ei obligati fuerant, occiderunt. Tandem verò post interitum patris dicti Erici, qui præfatis Regibus taliter interemptis regni gubernacula per violentiam occuparat, carissimus in Christo filius noster S. Sueciæ Rex illustris, qui ad carissimum in Christo filium nostrum Regem Danorum illustrem contingentem eundem proxima consanguinitatis linea se contulerat, ad regni regimen est assumptus; qui super ipsius invasoris regni sui filios, quos videbat puberes & omni auxilio destitutos, misericordii compassione commotus, sibi eos in filios injuriarum suarum immemor adoptavit, tanto eos fovens affectu quòd, in multa familiaritate delectatus eorum, à præsentia sua non sustineret absentes. Tanto itaque operi pietatis invidens humani generis inimicus, feminatis inter ipsos & Regem zizaniis per quosdam suæ nequitie sectatores, eos ad machinandum in mortem regiam concitavit; quorum tandem tribus post detectum scelus eorum in prælio quod adversus Regem moverant interemptis, dictus Ericus, qui congregata post tempora multitudine regni fines violenter intrarat, occurrens sibi cum suis, eodem Rege fugato, regnum obtinuit, se Rege præfato ad dictum Regem Daciæ, comite venerabili fratre nostro Vpsalensi Archiepiscopo, conferente. Cum igitur tum propter Ecclesiarum destructionem & oppressionem etiam viduarum, tum quia dictus Rex sub Ecclesiæ Romanæ ac nostræ protectione consistens, regno suo assèritur contra justitiam destitutus, hæc non sint

à nobis clausis oculis omittenda, præsertim cum alium non inveniat ad quem pro justitia obtinenda recurrat, fraternitati vestræ per apostolica scripta præcipiendo mandamus quatenus dictum Ericum ut cum præfato Rege componat, & regnum ipsum eidem, prout ad ipsum pertinet, dimittat in pace, monere diligentius & inducere procuretis. Alioquin cum ad hoc per censuram ecclesiasticam, sicut iustum fuerit, appellatione remota cogatis, illud specialiter procurantes, ut præfato Archiepiscopo satisfiat. Quòd si non omnes &c. duo vestrum &c. Datum Laterani Idibus Novembris, pontificatus nostri anno undecimo.

ARCHIEPISCOPO MEDIO-
lanensi S. R. E. Cardinali, & Tperienfi
Episcopo, & dilecto filio Abbati de Tiliro.

INTER multiplices angustias & pressuras quibus in hoc mundi vespere sancta mater Ecclesia vehementer affligitur & vexatur, illud vehementius nos affligit & vexat quòd ij qui, tamquam filij, uberibus consolationis ejus replentur, ei non solum in angustis non subveniunt, sed dolorem vulneribus ejus addunt, & ab illis contempta quos materno nutrit affectu, vix jam invenit qui misereatur ipsius ex omnibus caris ejus; sed amici ejus spreverunt eam, & ei facti sunt inimici, sicut, quod dolentes recolimus, in Episcopo Placentino & clero suo recenti & familiari docemur exemplo. Cum enim olim Consules & Consilij Placentini cum concivibus suis, malignis seducti fallacis, spretis quoque apostolicæ sedis monitis & mandatis, molirentur matrem suam Placentinam Ecclesiam ancillare sicque seipfos in servitute redigere, cum sequantur filij conditionem maternam juxta legitimas sanctiones, nec metuerent propter Deum nec propter homines erubescerent immanitatem illius tyrannidis exercere quam non exercuerunt in sacerdotibus & Levitis illius temporis etiam Pharaos Rex Ægypti & Rex Persiæ Artaxerxes, qui non solum eis non imposuerunt onera, sed fecerunt alimenta de publico ministrari, præfati Episcopus & clerus ipsius eligentes potius exulare quam videre mala sua pariter & sanctorum, excentes de civitate, pulverem de pedibus suis in testimonium excusserunt, & per totam provinciam miserabiliter sunt dispersi. Sed laici suas indurantes facies supra petram, & non solum ad eorum mobilia

Epist. 177.
Adversus con-
tatem Placen-
tiam.
Vide lib. 11.
epist. 111.